

Arrest

nr. 300 838 van 30 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 21 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. DELHEZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 19 december 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met

toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet

Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het summier poneren van een vrees en het bekritisseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar schoonfamilie dient te vrezen. Verzoeksters verklaringen dat haar schoonfamilie haar kinderen zouden willen afnemen omdat zij haar man heeft verlaten en ze haar op deze manier zouden willen dwingen om terug bij haar man te gaan is slechts een blote bewering die niet gestoeld is op enig begin van bewijs. De familie van haar man blijkt immers nooit bedreigingen tegen verzoekster of haar kinderen geuit te hebben. Wat betreft verzoeksters vrees ten opzichte van haar man oordeelt de commissaris-generaal terecht in zijn beslissing dat: "Wanneer u nogmaals wordt gevraagd welke indicaties u heeft voor uw vrees, antwoordt u dat uw ex-man dreigde om de kinderen af te pakken indien u hem zou verlaten (CGVS, p. 14). Vooreerst moet er op gewezen worden dat uw man noch voor noch na jullie scheiding een oprechte interesse toonde in jullie relatie. Zo moet er herhaald worden dat het uw ex-man is die het huis heeft verlaten, en sindsdien geen contact meer met u of de kinderen heeft gezocht (CGVS, p. 12-13). Evenmin ondernam hij enige stappen om de kinderen van u af te nemen (CGVS, p. 15). Wanneer u gevraagd wordt of uw man vragende partij is om terug samen te zijn, antwoordt u dat u denkt van niet (CGVS, p. 15). Daarenboven blijkt dat uw man er na jullie terugkeer in Albanië voor koos om u en uw kinderen achter te laten en naar België te trekken, waarna u een jaar later het initiatief nam om jullie relatie nog een kans te geven en naar België te komen (CGVS, p.3,5). Er kan dan ook niet verondersteld worden dat uw ex-man u terug zou willen en daarvoor zijn broers zou betrekken om u via de kinderen zou dwingen naar hem terug te keren. Wat dit betreft dient er ook op gewezen te worden dat indien u zich in geval van terugkeer naar Albanië moet schikken naar de in Albanese vigerende wetgeving op het vlak van familierecht dit op zich geen vervolging in de zin van de Conventie van Genève uitmaakt, noch zonder meer een reëel risico in op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming inhoudt. dient benadrukt te worden dat uit niets blijkt dan ook dat er actueel zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat uw ex-man of uw schoonbroers bij terugkeer naar Albanië uw kinderen zouden ontvoeren." Deze pertinente bevindingen van de commissaris-generaal wordt door verzoekster niet weerlegd noch ontkracht.

De commissaris-generaal motiveert op goede gronden dat verzoekster geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat zij geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Internationale bescherming kan inderdaad slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekster zich nooit tot de Albanese politie heeft gewend om de problemen met haar man aan te geven.

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie en discriminatie, en hij zet uiteen dat o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden.

Verzoekster neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch zij kan zich niet verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer corruptie, noch kan zij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming onder meer op het vlak van intra-familiaal geweld. Evenmin volstaan de loutere verwijzing naar en het citeren uit algemene informatie om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, in tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt en gelet op de concrete motivering dienaangaande die geenszins wordt ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekster citeert uit haar verklaringen en zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Het proces-verbaal van 28 juni 2022 waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, geeft enkel aan dat de verzoekende partij bij de politie in Luik een klacht ingediend heeft tegen haar echtgenoot. Hiermee toont verzoekster niet aan dat zij geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster voor haar beweerde problemen hulp zou ingeroepen hebben van de Albanese autoriteiten.

4. Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster deze, op een summier samenvatting na, ongemoeid laat. Het algemeen verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

5. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP volhardt in de middelen. Zij is een zeer kwetsbare jonge dame, die gedurende jaren fysiek geweld van haar echtgenoot diende te ondergaan, zij vreest ook zijn fysiek geweld ten aanzien van hun kinderen, ze heeft dienaangaande een klacht ingediend in België, ook aangaande haar vrees dat hij de kinderen zou kunnen ontvoeren, ze zal zich niet kunnen verweren tegen hem. Bij terugkeer vreest ze opnieuw huiselijk geweld, de analyse door het CGVS en de Raad kan ze niet volgen want de Albanese autoriteiten doen absoluut geen inspanning op vlak van huiselijk geweld. Ze verwijst hiervoor ook naar de jaarlijks stijgende feminicide-cijfers en vraagt hier bescherming. Ze stelt verder dat ze zich sinds haar aankomst in België op alle vlakken beter voelt, ze werkt en zorgt voor haar kinderen en is België erg dankbaar omdat ze haar leven hier opnieuw heeft kunnen opbouwen.”

Met haar betoog ter terechtzitting verwijst de verzoekende partij in wezen naar elementen waarop middels voormelde beschikking met verwijzing naar de concrete motieven van de bestreden beslissing reeds werd geantwoord. De verzoekende partij gaat met haar uiteenzetting dan ook voorbij aan de gronden van voormelde beschikking, zoals hiervoor uiteengezet. Uit een eenvoudige lezing blijkt onder meer dat wordt geduid om welke redenen de verzoekende partij haar vrees ten opzichte van haar man niet kan worden aangenomen. Het besluit luidt dat er actueel geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij haar ex-man of haar schoonbroers bij terugkeer naar Albanië haar kinderen zouden ontvoeren. Tevens wordt vastgesteld dat de verzoekende partij hoe dan ook geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat zij geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en in voornoemde beschikking waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden van de verzoekende partij en waarin hierover uitgebreid wordt gemotiveerd met verwijzingen naar haar verklaringen.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter terechtzitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Uit haar betoog ter terechtzitting blijkt dat de verzoekende partij het niet eens is, doch zij voert in wezen slechts een herhalend betoog waarin zij de reeds aangehaalde argumenten en kritieken herformuleert en op algemene wijze aanvult zonder in

concreto in te gaan op voormelde motieven en gronden, laat staan dat zij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen. De verzoekende partij herhaalt immers haar vrees en komt opnieuw niet verder dan het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming onder meer op het vlak van huiselijk geweld, waarbij zij algemeen verwijst naar de jaarlijks stijgende feminicide-cijfers. In voormelde beschikking wordt evenwel reeds aangestipt dat waar de verzoekende partij de beschermingsmogelijkheden op de korrel neemt, de nodige concretisering ontbreekt. Ook met haar betoog ter terechtzitting blijft zij hier in gebreke. Eveneens wordt in voormelde beschikking geduid dat de verzoekende partij door het indienen van een klacht in België niet aantoonde dat zij geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor haar beweerde problemen hulp zou ingeroepen hebben van de Albanese autoriteiten. Door ter terechtzitting opnieuw te verwijzen naar de in België ingediende klacht en te betogen dat zij een zeer kwetsbare jonge dame is, die gedurende jaren fysiek geweld van haar echtgenoot diende te ondergaan en dat zij ook zijn fysiek geweld vreest ten aanzien van hun kinderen, gaat de verzoekende partij niet in op de gronden van voormelde beschikking, minstens slaagt zij er niet in hier afbreuk aan te doen. Ook met haar betoog ter terechtzitting toont de verzoekende partij dan ook niet *in concreto* aan en maakt zij geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

De toevoeging ter terechtzitting dat zij zich sinds haar aankomst in België op alle vlakken beter voelt, werkt en zorgt voor haar kinderen evenals dat zij België erg dankbaar is omdat ze haar leven hier opnieuw heeft kunnen opbouwen, doet niet anders denken. Deze elementen die het verblijf van de verzoekende partij in België betreffen, zijn irrelevant bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Ook hiermee slaagt zij er niet in een ander licht te werpen op voormelde vaststellingen.

Tot slot gaat de verzoekende partij door te volharden in de middelen evenmin in op de gronden van voormelde beschikking en voert zij bijgevolg ook hiermee geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 26 september 2023 opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS